

blue
Banana

นักรบ...!! 2

ผู้แต่ง แอ๊ด

ผมคือ...!? เล่ม 2

แต่งโดย แอ๊ด

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-028-1

พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2555

ราคา 149 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวีญา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิตา ศิริจิตจันทร์ / หทัยรัตน์ โพธิคุณาพัสตร์

ศิลปกรรม โสภา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ใ้หนูช

ออกแบบปก Arakunae

ฟอนท์ <http://www.f0nt.com>

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำข่าสาำภพพพ

ยังไม่ทันไรนายภพ พระเอกของเราก็ตกกระป๋องซะแล้ว เมื่อทุกคนต่างเทใจไปรักหนุภพตัวน้อยกันเป็นแถว เด็กอะไรก็ไม่รู้ทั้งฉลาด น่ารัก แสนซน กินเก่ง ซึ้ออนและร้ายเตียงสา เอ๊ย! ไร้เตียงสาอีกด้วย

กลับมาอยู่ที่โกอาร์ได้ไม่ทันไร นายภพที่กลายเป็นเจ้าหนุภพตัวน้อยวัยสองขวบพร้อมด้วยบรรดาผู้ดูแลก็ถูกเรียกตัวกลับแอสไซเรียไร้โดยด่วน คราวนี้โลกอาร์เร็กรูเซียก็คงได้ปั่นป่วนกันบ้างละ ว่าแต่ซาเลสกับบรรดาองค์กรทั้งสี่ชอบภพเวอร์ชันสองขวบหรือสิบหกปีมากกว่ากันนะ อยากรู้จ้จ

หวังว่าเล่มนี้ จะทำให้คะแนนนิยมของนายภพกลับมาตีต้นเจ้าหนุภพตัวน้อย ๆ ได้นะคะ

กองบรรณาธิการ

ธันวาคม 2555

คุยกับนักเขียน

เพราะคิดไม่ออกว่าจะพิมพ์อะไรดี จะพิมพ์อะไรก่อนอะไรหลัง จนสุดท้ายก็พิมพ์ออกมาตรง ๆ และพยายามใช้คำสุภาพอย่างที่ท่านผู้อ่านเห็น (หรือยังไม่เห็น?) ในเล่มแรกที่ผ่านมา เล่มนี้เลยขอจับเข้าคุยสบาย ๆ อย่างที่เกริ่นไว้คือคิดไม่ออกจริง ๆ แต่ไม่ได้หมายความว่าหัวสมองว่างเปล่านะ ถ้าอธิบายคงเป็นรายละเอียดคล้าย ๆ ข้างล่างนี้

‘จะพิมพ์แบบไหนดี แต่งกลอนดีไหม หรือจะอ้างอิงของเก่า ทำไมไม่มีความคิดดี ๆ เลยนะ หรือเพราะสมองมีอายุ (จะบอกว่าตัวเองแก่ดั่ง ๆ ก็ยังไม่กล้าพอ) สมควรหาสารอาหารมาบำรุงสมองก่อนดีไหม มันจะเห็นผลเมื่อไร ต้องกินติดต่อกันนานเท่าไร ต้มกินวันละสองขวดได้หรือเปล่า แล้วจะเลือกยี่ห้ออะไรดี เอาที่คุ้นหูคุ้นตาหรือควรเลือกที่ราคา แล้วจะเอาแบบไหน น้ำหรือเม็ด ถ้าเป็นเม็ดก็กินง่ายแต่รู้สึกเหมือนกินยา แบบน้ำดีกว่า แต่ทำทางจะต้มยาก เอาแบบรังนกดีกว่าไหมอร่อยดี แต่แบบที่เป็นผลไม้อาจจะดีได้บำรุงสายตาด้วย แต่มันไม่ได้บำรุงสมองนี่ เอ..หรือจะมีสารที่ช่วยบำรุงสมองเหมือนกัน ต้องถามใคร? อ่านฉลากพอไหม หรือต้องปรึกษาเภสัชกร...’

ดั่งที่อ่านไปข้างบน (อันนั้นตัวอย่างที่คิดว่าน่าจะเข้าใจได้ง่ายที่สุด
แล้ว) สรุปว่าที่คิดอะไรไม่ออกเพราะมันแต่ฟังชานเรื่องไร้สาระล้วน ๆ สุดท้าย
ตัดสินใจนำเรื่องไร้สาระที่ว่ามาพิมพ์ด้วย ไหน ๆ ก็ใช้พื้นที่สมองคิดไปแล้ว
ถือโอกาสใช้พื้นที่กระดาษที่เจิดจรัสบาดตาจนน่าเจ็บใจซะ หากเป็นเหตุให้
สิ้นเปลืองทรัพยากรธรรมชาติก็ขอให้โทษสมองซีกขวาของผู้แต่งไปพลาง ๆ
ก่อนระหว่างหาแพะมากินกระดาษ (อย่าให้กินจริงล่ะ เดี่ยวแพะจะปวดท้อง)
หวังว่าทุกท่านจะมีความสุข สนุกกับการอ่าน

แอด

Banana

ตอนที่ 1

happy

อาณาจักรไอเซียดินแดนที่ถูกปกคลุมด้วยหิมะขาวและเกล็ดน้ำแข็ง
ชั่วนาตาปี ความขาวสะอาดที่น่าจะแสดงถึงความบริสุทธิ์สูงส่ง แต่แท้จริง
แล้ว อาณาจักรแห่งนี้ไม่ต่างจากฟาดาสฟิสอาณาจักรแห่งความมืดเลย
ทีเดียว ด้วยสภาพอากาศที่โหดร้ายหนาวเย็น พืชผลและสัตว์เลี้ยงอันมีอยู่
อย่างจำกัดไม่พอแม้แต่จะเลี้ยงปากท้องชาวนครอันน้อยนิดได้ ทำให้มีผู้
อพยพออกจากอาณาจักรสีขาวที่เป็นเหมือนม่านหมอกของความฝันและ
มายาลวงที่ทนทุกข์เจ็บปวด เพื่อแสวงหาฝันที่สัมผัสได้ ฝันที่อบอุ่นและอิม
ท้องเบื้องหน้า เพียงสิ่งเดียวที่บ่งบอกถึงความมีชีวิตอยู่ของผู้คนอันหลง
เหลืออยู่น้อยนิดคือปราสาทน้ำแข็งที่งดงามและคำบอกเล่าต่อ ๆ กันมาถึง
อดีตที่ยิ่งใหญ่ของมัน คนเก่าแก่ยังคงต่อสู้กับดินฟ้าอากาศด้วยหัวใจมันคง
รวมถึงหนุ่มสาวรุ่นใหม่ ๆ บางคนหวังให้อดีตกลับมาโชติช่วงอีกครั้ง อดีต
ที่ยิ่งใหญ่ อาณาจักรไอเซียที่ภาคภูมิไม่ต่างจากฟาดาสฟิส และไม่ยิ่งหย่อน
ไปกว่าอาณาจักรแอสไซเรียโรสในปัจจุบันนี้เลย

ปราสาทแก้วผลึก ปราสาทที่ก่อสร้างจากน้ำแข็งสลักเสลาางดงาม
เป็นเอกอุไม่แพ้แห่งไหนใด ความหนาวเย็นที่กระทบผิวกายมิอาจเทียบ

ความเย็นเยียบแห่งดวงจิตกษัตริย์เมอเร ผู้เฝ้ามองดูอาณาจักรของตนก้าว
สู่หายนะทีละก้าว ๆ อย่างเชื่องช้ามานานวัน จันทรabenฟ้ายามราตรีสุก
สกาวเต็มดวงเป็นสัญญาณว่าอีกไม่นานอาคั่นตุกะจากอาณาจักรฟาตาสพิส
จะเหยียบย่างมาถึง

ลมหายใจสีขาวเป็นไอเมื่อพระองค์ถอนใจครุ่นคิด แม้กษัตริย์ราดิซ
แห่งแอสไซเรียโรสจะยื่นมือช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ มากมายแต่นั้นก็ไม่
ต่างจากยิมจมูกผู้อื่นหายใจ นานวันเข้าไอเซี่ยคงถูกกลืนกินและล่มสลาย
ไปไม่ต่างจากฟาตาสพิสและไวท์เกีย หากข้อเสนอของอิพิแคกผู้มาเยือน
ในวันนี้เป็นดังสารที่เอ่ยมา หากการทรยศต่อกษัตริย์ราดิซจะทำให้อาณาจักร
ไอเซี่ยกลับคืนสู่ความยิ่งใหญ่เช่นเดิมได้แล้ว...

“ท่านอิพิแคกแห่งฟาตาสพิสมาถึงแล้วขอรับ” เสียงรายงานเรียก
ดวงจิตที่ล่องลอยตามความครุ่นคิดกลับมาสู่ความจริงตรงหน้า ริมฝีปาก
กษัตริย์ชราแม้ลึกไม่ต่างจากริ้วรอยบนหน้าผากหากแต่ดวงตาสีเงินคู่นั้น
เปล่งประกายเจิดจ้า “เชิญท่านเข้ามา” พระองค์ได้ตัดสินใจแล้ว...

ในความมืดมิดทอตัวอย่างหวาดกลัว ทำไมถึงเวลานี้จึงไม่มีใคร
ทั้งที่เขาต้องการความช่วยเหลือ ทั้งที่เขาต้องการคนปลอบประโลมให้คลาย
จากความกลัว ความทุกข์ เหตุใดแม้ผู้คอยเคียงข้างจึงไม่อยู่เสียแล้ว เหตุใด
คุณปู่ผู้เป็นถึงกษัตริย์ที่สัญญาว่าจะคอยดูแลเขายังไม่มา ร่างที่กอดเข้าสัน
สะท้าน เขาอยากกลับไปเป็นอย่างเดิม ใช้ชีวิตเช่นเดิม ไม่อยากรับรู้ถึงความ
ทุกข์ตรมเช่นนี้ เขาไม่ได้อยากเป็นรัชทายาทของโลกอื่น เป็นแค่ภาม นาย
ภาม ทยุติกรสกุล ที่มีเพียงคุณแม่และใช้ชีวิตอยู่ในวัยเรียนเช่นเด็กวัยรุ่น
คนอื่น ๆ

“ภาม” เสียงคุ่นहुดดังโกล้ ๆ พร้อมกับร่างสูงที่โอบกอดเขาไว้ “จงรู้ไว้

พ่อ...?

เถอะลูกรัก ลูกยังมีพ่อคนนี้อยู่ แม้มืออาจเคียดข้างกายแต่จะคอยเคียดข้าง
ภายในหัวใจ แม้มืออาจกล่าวคำชื่นชมยินดียามลูกหวัง หรือปลอบประโลม
ยามลูกท้อ แต่จะคอยเฝ้ามองดูแลอยู่ไม่ไกล ขอเพียงลูกรับรู้ไว้แท้จริงยังมี
พ่อ แม่ และคนอื่นมากมายรอคอย และรักลูกอย่างที่ลูกเป็น”

ความอบอุ่นของอ้อมกอดหลังไหลสู่ตัวภามไม่ต่างจากน้ำตาที่ไหล
รินอาบแก้ม ละลายก้อนน้ำแข็งที่เกาะกินใจ และดับเปลวไฟแห่งความทุกข์
ที่สุ่มทรวง มือใหญ่ที่แข็งแกร่งปาดเช็ดน้ำตาให้ เสียงของคนที่เขาโหยหา
คอยกล่าวเตือน “เมื่อเกิดมาไม่มีใครบ้างเล่าที่จะพบพานแต่ความสุขสันต์
และมีใครบ้างที่พบพานกับความทุกข์ตรม ความทุกข์กังวลไม่ต่างจากเงา
ที่คอยติดตาม ยังมีแสงย้อมมีเงา ในบางมุมเมื่อกระทบวัตถุเงาก็จะทอด
ยาวออกไป และในบางมุมเงาก็จะหดสั้นลง แต่ไม่ว่าอย่างไรเงานั้นก็ยังคง
อยู่ ไม่ต่างจากความทุกข์ที่เมื่อมากระทบจิตใจบางครั้งมีมาก บางครั้งมี
น้อย บางครั้งเราอาจไม่รู้ลึกถึงมันแต่เชื่อว่าจะไม่ มี ขึ้นอยู่กับว่าตัวเราจะ
รับมือกับมันอย่างไร ขจัดมันออกไป ผังลิ้มมันซะ เลือกจะวิ่งหนี หรือรับรู้
และแก้ไข กระทั่งส่งยิ้มให้มัน”

มือใหญ่ขยี้ผมลูกชายจนยุ่งก่อนหัวเราะเสียงทุ้มพลางกล่าวต่อ
“เช่นเดียวกับความสุขนั้นแหละ หากลูกไม่เปิดใจรับมัน ต่อให้ใคร ๆ หยิบ
ยื่นให้ตรงหน้าก็ไร้ค่า คุณค่าของความสุขจะเกิดขึ้นเมื่อลูกรับมันด้วยใจ
และมอบให้ผู้อื่นด้วยใจเช่นกัน ตื่นเถิดลูกรัก เวลานี้เจ้าพร้อมเผชิญทุกข์
และรับรู้ถึงความสุข ชีวิตของลูกแม่ได้ชื่อว่าพ่อและแม่เป็นผู้ให้ แต่คนที่
เลือกทางเดินให้กับตัวของลูก ทำยที่สุดแล้ว ก็คือตัวเจ้าเอง...ภาม ลูกรัก”

ภามได้แต่ซบหน้าลงกับบ่ากว้าง พยายามเก็บทุกสิ่งที่ได้รับรู้ทั้งเรื่อง
เลวร้าย ทั้งเรื่องดี มาทบทวนซ้ำ ๆ แต่คงจะใช้เวลานานไปสักหน่อยทำให้
เสียงทุ้มกังวานอบอุ่นและอ่อนโยนที่ได้ยินเมื่อครู่กลายเป็นตะโกนกรอกหู

เขาแทน

“ตื่นได้แล้วเจ้าเด็กโง่ พุดให้เข้าใจขนาดนี้ยังไม่เข้าใจอีก
เรอะ จะทีมไปถึงเมื่อไหร่กันนี่” ตามด้วยมะเหงกที่หัวโป๊กใหญ่

“อ่า...คุณ...คุณคือพาร์ซี่ แล้ว...แล้วคุณพ่อละ” ภามทิ้งเพราะ
มะเหงกและการเปลี่ยนแปลงจากบทซึ่งมาเป็นบทโหดกะทันหันถามตะกุก
ตะกักพลาบมองไปรอบ ๆ หวังจะได้เห็นพ่อผู้ใจดีแบบเมื่อครู่ เขากะพริบตา
ถี่ ๆ เพื่อปรับภาพตรงหน้าให้ชัดเจน ไซ้แล้ว รอบตัวเขามีพาร์ซี่อยู่คนเดียว
ไม่มีใครอีก

คนสูงวัยกว่าถอนใจอย่างสังเวชปนสงสาร พลาบฉวยกระจกที่ใช้
เวทเสกขึ้นมาส่องหน้าเอ้อ ๆ ของลูกชายพลาบชี้มาที่หน้าของตัวเองให้ดู
แบบจะจะ หากยังไม่รู้อีกคงต้องใช้กล้องปรับโฟกัสไปถึงรูนุมนชนกระมัง

“หน้าพ่อกับลูกคล้ายกันขนาดนี้ยังเดาไม่ถูกอีกกริ แล้วคุณแม่กับคุณ
ปู่ของลูกนะ ไม่เคยบอกหรือว่าพ่อชื่ออะไร” เสียงถามพร้อมกลิ่นยิ้มไว้เมื่อ
เห็นตาโต ๆ ที่จ้องสลับไปมาระหว่างหน้ากับกระจก ก่อนตอบคำถามแบบ
กล้า ๆ กลัว ๆ

“พาวิลครับ” เสียงตอบแม้ขาดความมั่นใจแต่ก็ยังดีที่อุตสำหรับจำชื่อ
พ่อของตัวเองได้

“ใช่ พ่อชื่อพาวิล แล้วมันก็ต่างกับชื่อพาร์ซี่แค่คำหลัง เดมาได้รีเง...”
กะว่าจะบ่นอีกยาวแต่ถูกถามโถมกอดใส่ คนเป็นพ่อแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ
(ครึ่งกุญแจครึ่งจิตวิญญาณ) เลยชะงักค้างปล่อยให้ลูกพรวดเรียกตน อย่าง
น้อยยามก็หลุดออกจากเขาวงกตในใจตัวเองได้แล้ว ส่วนอนาคตเบื้องหน้า
จะเป็นเช่นไร ค่อยคิดอีกที

มือที่ลูบศีรษะลูกชายต้องชะงักเมื่อคำพรวดเรียกชื่อเริ่มเลยเถิด

“คุณพ่อ ๆ คุณพ่อทำไมมาโผล่เอาแบบนี้ละ ทำไมไม่ไปผุดไปเกิดอีก

แม่คือ...?

ดูดิ ปล่อยให้ผมกับแม่ไว้ตั้งหลายปี คุณแม่ก็ไม่ยอมแต่งงานใหม่ ผมก็ลุ้นไม่ขึ้นสักที เพราะคุณพ่อคนเดียว แล้วดูซิแทนที่จะดูแลผมดี ๆ ปล่อยให้ย้ายบ้านหนีเที่ยว แก่ยากตายยากอย่างยายราชินีเพลิงอะไรนั่นมารังแกลูกตัวเอง ไม่รู้จักรับผิดชอบต่อครอบครัว โผล่มายังปิดบังความจริงผมอีก จะฟ้องแม่ด้วยล่ะ...”

จากอาการรักลูกเริ่มหมั่นไส้ มันบ่นเก่งเหมือนใครวะ ภาภก็บ่นไม่เก่งสักหน่อย มือที่ลู่บ ๆ อยู่ก็กลายเป็นส่งมะเหงกให้อีกหลาย ๆ ลูกด้วยความคิดถึง

“รักใคร่กันดิเนะทั้งพ่อทั้งลูก” เสียงเฟรนช์บลูที่ปรากฏตัวออกมาห้ามศึกสายเลือดขนาดย่อม ๆ เอ๋อๆ พาร์ซีหรือพาวิลที่ทำท่าเฮดล็อกภามอยู่เลยปล่อยให้ก่อน ส่วนลูกชายหัวแก้วหัวแหวนก็พิมพ์ว่าแว้ว ๆ ว่าฝากไว้ก่อนเถอะทำนองนี้

“เป็นเช่นไรบ้างเรานะ หายเจ็บแผลบ้างหรือยัง” เฟรนช์บลูเอ๋อๆ ทักเด็กหนุ่มตรงหน้าที่เริ่มคลายจากความหดหู่และมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกครั้ง

ภามสำรวจมองตัวเองอย่างงง ๆ เพราะไม่เห็นมีบาดแผลอะไรเลย ก่อนผู้เป็นพ่อที่ทนดูอยู่ไม่ไหวต้องอธิบายเป็นภาษาที่ง่ายขึ้นให้ลูกที่มึน ๆ เข้าใจ “เฟรนช์บลู ท่านหมายถึงตรงนี้ แผลในนี้” พลังจิมนิ้วตรงหน้าออก ลูกชาย และจิมนิ้วตรงหน้าปากเพิ่ม เพื่อตอกย้ำว่าศัลยกรรมตรงนั้นมันทำงานช้ำมาก

เพื่อมิให้ศึกสายเลือดปะทุอีกรอบ ท่านกรรมการเลยรีบแยกให้ต่างฝ่ายกลับไปยืนที่มุมก่อนกวักมือเรียกภาม (มุนน้ำเงิน)

“ข้ามีอะไรจะให้ ถือว่าเป็นของขวัญจากการตื่นที่สมบูรณ์ของเจ้าเด็กน้อยแบมือข้างถนัดมาซิ” ภามแบมือขวายื่นไป แสงสีน้ำเงินสุกสกาวจากอัญมณีเม็ดใหญ่เจ็ดจำจนวนบาดตา เมื่อมันถูกวางลงบนมือความอุ่น

วาบก็ซ่านไปถึงหัวใจ เหมือนตัวเบาไหลงไปด้วยความสุข ภามอ้าปากค้าง มองมันจมหายไปช้า ๆ

“เด็กน้อย เมื่อเจ้ากลับคืนไปสู่ภายนอกจะได้ไม่ต้องคอยท่องจำนาม แห่งเวทหรือเสียเวลาเอ่ยนามของมันอีก ยามใช้เพียงแค่คำนี้ถึงเข้ากับ อัญมณีในมือขวา พลังที่เจ้าต้องการจักบังเกิดโดยพลัน แม้จะง่ายขึ้นแต่ เจ้าต้องระมัดระวังในการใช้ให้ดี หากใช้ผิด ๆ ข้าอาจยึดคืนง่าย ๆ เช่นกัน จำไว้ ฮ่า ๆ ๆ ๆ”

ภามที่หุบปากลงได้แล้ว แต่ตายังเบิกโตอยู่อย่างยินดี ถ้าไม่มีเสียง ลอยมาเอ่ยขัดความสุขเขาคงเฝ้ามองเข้ากอดคนตรงหน้าไปแล้ว

“ผู้หลักผู้ใหญ่ให้ของต้องรู้จักขอบคุณด้วย เดี่ยวเขาจะหาว่าพ่อไม่ สอน”

“ขอบคุณครับ” ภามไหว้ผู้ใหญ่ที่หน้าไม่ยักแก้มักนึกอย่างว่าง่ายก่อน จะหันไปยิ้มประจบประแจงผู้เป็นพ่อจนตาหยี

แม้พาวิลจะดีใจที่ลูกชายว่าง่าย แต่ที่ฉีกยิ้มจนตาเป็นเส้นส่งให้นี้ ชัก ทำให้เขารู้สึกหนาว ๆ ร้อน ๆ อยู่เหมือนกัน เมื่อลูกชายขยับเข้าใกล้ใช้เสียง ออเซาะชวนชวนลูก “ว่าแต่คุณพ่อคนดีคนดีของผมไม่มีของรับขวัญลูกชาย คนนี้บ้างหรือครับ”

“มีแต่มะเหงกเนาะ จะเอาไหม” เสียงตอบกลับทันทีไม่เสียเวลาคิด เด็กหนุ่มทำแก้มพองลม หากอายุสองขวบคงน่ารักน่าเอ็นดูอยู่หรืออก แต่พออายุสิบหกเลยน่าส่งความรักฝากฝ่าเท้าให้มากกว่า

“ฮึ ๆ ๆ น่าสมเพชนักแม้แต่คนเป็นบิดายังไม่เหลียวแล” เสียงเย็น ๆ พร้อมร่างในชุดสีแดงเพลิงปรากฏกายขึ้นขัดจังหวะความสุข (จากฝ่าเท้า) ของสองพ่อลูก

“เข้ามานี่สิเจ้าหนู ข้าราชินีเพลิงผู้นี้แม้มิใช่ญาติร่วมสายโลหิตแต่ก็

พอต่อ...?

ถือว่าเป็นเพื่อนร่วมร่างเดียวกัน ไหน ๆ ก็ถือว่าอยู่สบายพอสมควรจะตก
รางวัลให้สักหน่อย” เสียงที่พูดกับท่าทางขัดกันยิ่งนักเมื่อนางก้าวช้า ๆ เข้า
มาหาภาม

ผู้เป็นพ่อก้าวมาขวางหน้าบังไว้ ใช้สายตาขวาง ๆ เป็นการเตือน อีก
ฝ่ายเลิกคิ้วยิ้มหยันก่อนตวัดมือซ้ายอัณมณีสีแดงเพลิงพุ่งตรงเข้าปะทะ
พาวิลใช้เวทสะทอนแต่แล้วแสงสีแดงกลับอ้อมตัวเขาไปด้านหลัง

กว่าคนความรู้สึกรู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้น อัณมณีเม็ดแป้งก็จมหาย
เข้าไปในมือข้างซ้ายพร้อมเสียงหัวเราะของราชินีเพลิงก่อนที่ร่างของนาง
จะหายไปกับคำพูดทิ้งท้าย “ใช้ตามสบายนะเจ้าหนู ง่ายกว่าของตาเต๋มา
ตั้งเยอะ ฮี ๆ ๆ”

พาวิลถามไถ่ลูกชายอย่างห่วงใย เขาไม่คิดว่ราชินีเพลิงจะใจดีส่ง
อัณมณีของตนให้ภามใช้เล่นแน่ ต้องมีสาเหตุอะไรสักอย่าง แต่อะไรล่ะ

“ผมคิดว่าไม่เป็นไรนะ” ภามบอกอย่างแปลกใจอยู่เหมือนกัน เขา
ไม่ยอมรับอะไรจากสตรีผู้นั้น ผู้ที่สร้างรอยแผลในหัวใจเขา ผู้เดียวกับที่
ทำลายอาณาจักรหนึ่งจนล่มสลายไป เขาไม่คิดจะใช้พลังของนางเด็ดขาด

“จวนได้เวลาแล้ว” เฟรนช์บลูกกล่าวเสียงเรียบผิดจากเคย เขาเองก็
แปลกใจเช่นกันแต่ใครเล่าจะไปเดาใจราชินีเพลิงผู้นั้นได้ แต่เรื่องที่นางคิด
กระทำย่อมมิใช่เรื่องดีแน่

“โชคดีนะเด็กน้อย หวังว่าเราจะได้พบกันอีก” เฟรนช์บลูกกล่าวก่อน
จะหายตัวไปเหลือเพียงสองพ่อลูกยืนจ้องกันอยู่ ท่ามกลางความเงียบพาวิล
ส่งยิ้มอ่อนโยน พร้อมยื่นข้อมือให้ภาม

“ผมคิดว่าคุณพ่อจะไม่ให้อะไรจริง ๆ ซะอีก” เด็กหนุ่มขอบคุณ ก่อน
รับไว้พลาถกล่าวด้วยรอยยิ้ม และหุบยิ้มทันทีที่เห็นกุญแจหน้าตาคุ้น ๆ ใน
มือ

“พ่อไม่ลงทุนเลยนะ” ภามประท้วงตาเขียว

“มันมีประโยชน์นะ อย่าดูถูกไป” คนเป็นพ่อกล่าวเหมือนปิดความ
รับผิดชอบพลาถยืมอย่างไม่รู้ไม่ชี้

“จะฟ้องคุณแม่” เมื่อลูกใช้ไม้ตาย ทำให้รอยยิ้มที่มีจืดลงทันใด

“อุวะ! ลูกคนนี่กลายเป็นคนช่างฟ้องตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ลูกผู้ชายชี้ฟ้อง
น่ารังเกียจนะ”

“จะฟ้องคุณปู่ด้วย” ภามไม่ยอมแพ้

“เออละ ๆ พ่อจะบอกให้ก็ได้ว่ากุญแจสำคัญอย่างไร เรื่องอื่นเล่นได้
แต่กุญแจดอกนี้อ่าทำเป็นเล่นเขี้ยวนะภาม” คนเป็นพ่อยกมือยอมแพ้เสีย
เอง ก่อนจะตีหน้าซึ่งซึ้งจริงจั่งอธิบาย

“ฟังให้ดีนะภาม ชื่อของกุญแจคือพาร์ซี (ผู้กำหนดชะตา) สิ่งต่าง ๆ
ในโลก ไม่ว่าจะโลกใดก็ตาม อาจดูไร้ค่าในช่วงเวลาและสถานที่หนึ่ง แต่
อาจสูงค่าและมีประโยชน์ในช่วงเวลาและสถานที่หนึ่ง มันขึ้นอยู่กับจังหวะ
เวลา สถานที่และการตัดสินใจ หากพลาดพลั้งหรือคลาดเคลื่อนไป โอกาส
แก้ไขอาจมีหรือไม่มี” พาวิลกล่าวช้า ๆ หวังให้ภามเข้าใจพลาถซึ่งไปที่กุญแจใน
มือลูกชาย “สิ่งนี้ กุญแจดอกเล็ก ๆ ดูธรรมดา ๆ แต่มันเพิ่มโอกาสให้ได้
โอกาสที่สามารถแก้ไขได้เป็นครั้งที่สอง โอกาสที่จะไม่มีเป็นครั้งที่สาม”

ภามมองกุญแจในมืออย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก “หากในขณะนี้ยังไม่
เข้าใจก็ไม่ใช่ไรแต่ลูกต้องจดจำที่พ่อพูดให้ดี” พาวิลพูดดักอย่างรู้ดีก่อน
ภามจะเอ่ยถาม “ที่ห้ามลืมเด็ดขาดคือ ชะตาที่เกิดจากกรรม (การกระทำ)
อันเกี่ยวกับชีวิตหากเพราะถูกลิขิตไว้ให้เป็นไปตามผลของมัน แม้กุญแจ
สิบดอกเจ้าก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้”

คิ้วของภามแทบยกกันเมื่อคนเป็นพ่อพูดจบ “สรุปคือ อย่าใช้มัน
ถ้ายังไม่เข้าใจก็แล้วกัน และหากเข้าใจก็ต้องระมัดระวังทุกครั้งที่ใช้ แต่ก็

พ่อ...!

อีกนั่นแหละ อย่าระวังเกินไปนักจนไม่กล้าที่จะใช้เพราะความกังวลเกินเหตุ อาจทำให้พลาดโอกาสดี ๆ หลายอย่างก็ได้”

“ผมคิดดีกว่า เพราะที่พ่อสรุปมาผมก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี อะไร เดี่ยว ให้ใช้ เดี่ยวไม่ให้ใช้ ใช้ยังไงผมยังไม่รู้เลย ยิ่งพูดยิ่งงง ไม่เอาแล้วคุณพ่อเอา คินไปเถอะ”

พาวิลขี้ผมลูกชายเล่นอย่างชอบใจที่เห็นท่าทางหงุดหงิด ไม่สบายอารมณ์ของอีกฝ่าย บางครั้งการยั่วโมโหลูกก็เป็นความบันเทิงเร้าใจของผู้เป็นพ่อ แม้จะรู้ว่าไม่ดีก็เถอะแต่มันก็น่าสนุกที่จะแก้ง่ายออกเล่น

“เอาน่า พ่อให้แล้วไม่รับคิน เก็บไว้นะ นี่ก็เสียเวลาไปมากแล้วก่อน เจ้าหนูน้อยจอมซนจะตื่นพวกเรามาควรไปได้แล้ว”

“เจ้าหนูน้อยจอมซน...” ภามเอ่ยทวน แต่อีกฝ่ายทำไม่รู้ไม่ชี้เดินนำหน้าไปเฉยเลย

เงาหลังของผู้เป็นพ่อที่ทอดยาวมาด้านหลัง ‘พ่อ’ คำคำนี้คือคนที่เดินนำหน้า และภามมองตามด้วยนัยน์ตาพรั่มวก่อนจะรีบปาดเช็ดสิ่งที่เริ่มจะไหลรินออกมาอีกครั้ง เขาเดินกึ่งวิ่งตามหลังไปในใจก็ภาวนาอยากให้หนทางมันยาวไกลกว่านี้ ไกลพอที่เขาจะมองแผ่นหลังกว้างให้อิ่มเอมใจ แผ่นหลังของพ่อ ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาคิดและจินตนาการไว้เสมอว่าพ่อของเขาจะเป็นคนเช่นไรจะเป็นเหมือนที่คุณแม่เคยพูดเคยเล่าให้ฟังหรือเปล่า แม้จะอยู่สนิทกันเพียงช่วงสั้น ๆ แต่ก็พอจะรู้ ‘พ่อ’ เป็นเช่นนั้นจริงใจดีแต่ชอบแก้ง บางครั้งนิสัยเหมือนเด็กเอาแต่ใจและไม่ยอมใคร ชี้อ่อนน้อม ๆ ภามอมยิ้ม ก็แม่บอกว่าพ่อกับเขามีนิสัยคล้าย ๆ กันน่าจะเป็นเพื่อนกันได้ด้วย ใช่แล้ว เป็นทั้งพ่อทั้งเพื่อนเลย...

“เร็ว ๆ เข้าสิ มัวแต่ใจลอยเดี๋ยวปล่อยทิ้งไว้ตรงนี้หรอก” คนถูกแอบมองคล้ายจะรู้ตัวเลยพูดออกมาแก้เขิน

“ฮะ จะได้อยู่กับพ่อตลอดไปไง” ภามยิ้มพลางวิ่งเข้าไปยืนข้าง ๆ มองอีกฝ่ายด้วยความรู้สึกที่ตื้นมี หากเขายังเล็กกว่านี้ก็อยากจะอ่อนพ่อให้มาก ๆ แต่เขาโตแล้วสิ่งที่ทำคือเก็บความรักที่มีและให้มันแสดงออกมาแค่ดวงตาก็พอ

“ภาม พ่อ เอ่อ...” ถึงคราวคนเป็นลูกชายทำเอาพ่อพูดไม่ออกด้วยความตื้นตันบ้าง ทำไมเขาจะมองไม่ออกว่าภามคิดยังไง เขาเองก็เช่นกันไม่ถนัดนักหรอกกับการแสดงความรักกับลูกชายตัวโต ๆ คนนี้ แต่ใช้ว่าเขาจะไม่รัก ภามคือชีวิต...คือทุกสิ่งของเขา

เงาที่ทอดยาว ทั้งสองก้าวสู่ภายนอก บางทีสิ่งที่เลวร้าย อาจไม่ร้ายแรงดังที่คิด หากว่า...จะมีใครสักคนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ แล้วเดินไปพร้อมกัน

แสงสว่างที่ส่องผ่านผ้า幔ลายการ์ตูนอุลตราแมนโกญ่าสีแดงบนพื้นสีฟ้า บ่งบอกเวลาตื่นลืมตายามเช้าวันใหม่ของเด็กหนุ่ม กุญแจที่คล้องพบบนคอมีกระแสน้ำอุ่นที่ทำให้เขารู้ว่าบางสิ่งที่เกิดขึ้นมิใช่ความฝัน แต่สภาพห้องนอนหลังจากตื่นเต็มตาทำให้เขาต้องหยิกตัวเองแรง ๆ อีกครั้งเพื่อยืนยันว่าไม่ได้ตาผาด เตียงใหญ่กว้างนอนสบายในอดีตแอดด้วยตุ๊กตาตัวโต ๆ ราวกับเปิดร้านมาวางขาย ผ้าปูที่นอนขาวสะอาดเปลี่ยนเป็นสีฟ้าลายชินจังเปลือยครึ่งกัน บนพื้นพรมสีน้ำเงิน (สังเกตดี ๆ จะเห็นรอยใหม่เป็นหย่อม ๆ) วางม้าโยกทำจากไม้ทาสีฟ้าสวย (ที่อีกฟากหนึ่งมีรอยเขม่าควันดำไปแถบหนึ่ง) ชุดไม้บล็อกเป็นรูปทรงเรขาคณิตสีต่าง ๆ วางเรียงรายอยู่อีกมุมหนึ่ง โกลั ๆ กันเป็นกองกำลังของตุ๊กตาทหารตัวเล็ก ๆ พร้อมป้อมปราการ แต่ที่เด่นสะดุดตาคือรถไฟเด็กเล่นขบวนยาวที่บรรจุตุ๊กตาสัตว์นานาชนิด จอดนิ่งบนรางที่พาดไปมาทั่วบริเวณห้อง

ภามมองขึ้นไปยังเพดานหวังจะเห็นอะไรที่พอจะยืนยันได้ว่านี่คือ

พอต่อ...!

ห้องเดิมของเขาในปราสาทไอย์ศุูนย์ แต่ภาพดวงดาวที่เคยมีกลับกลายเป็นลายการ์ตูน Disney ไปแล้ว อย่างไม่รู้ตัว ขณะกวาดตาสำรวจห้องทุกมุม แต่ไม่ทันดูว่าบนพื้นข้างเตียงนอนมีตัวอะไรอยู่ ไคมิราที่หลับสบายคำราม ก้องพร้อมพ่นไฟรับอรุณ เมื่อถูกเหยียบเต็ม ๆ

“เฮ้ย!!” ภามชักเท้ากระโดดหนีทันทีพร้อมเสียงประตูห้องที่ถูกเปิด ออกพร้อมหน่วยดับเพลิงภาคเช้า ซาเลสพร้อมถังใส่น้ำในมือเดินเข้ามา เช่นทุกเช้าตะลึงจนทำถึงหลุดมือ

“ท่านภาม!!!” ซาเลสร้องเสียงหลง สีน่ายินดีที่เห็นผู้เป็นนายในขนาดตัวเท่าเดิมเปลี่ยนเป็นกระอักกระอ่วนทันใดเมื่อสังเกตว่าอีกฝ่ายไม่ได้สวมใส่อะไรเลย “ท่านภามขอรับ เอ่อ...ข้าจะเตรียมชุดให้รู้สึกครุ่นนะขอรับ” ซาเลสพูดพลางหันหลังปิดประตูก่อนใครมาเห็นเข้า เกรงว่ามันจะไม่สุภาพนัก

คนโป๊ที่เพิ่งรู้ตัวกระโดดขึ้นเตียงนอนก่อนมุดตัวเข้าไปใต้ผ้าห่มด้วยใบหน้าร้อนผ่าว ชุดนอนตัวเล็กที่ขาดเพราะขนาดคนใส่ขยายกะทันหันยังคงเป็นหลักฐานอยู่บนเตียง กว่าเขาจะสู้น้ำซาเลสได้คงต้องใช้เวลาอีกหลายวัน

เช้าวันใหม่ในปราสาทไอย์ศุูนย์มีเสียงถอนใจด้วยหลากหลายความรู้สึก ทั้งกลุ่มที่โล่งใจเพราะเซ็ดขยาดเจ้าหนูน้อย ทั้งกลุ่มที่เสียดายในวีรกรรมเล็ก ๆ ของเด็กชาย และกลุ่มที่ทั้งโล่งใจทั้งเสียดายในเวลาเดียวกัน

“ภามเข้ามา เข้ามานั่งใกล้ ๆ ปูนี่” กษัตริย์ราดิซเรียกพบหลานชายเป็นการส่วนตัวภายในห้องหนังสือ ภามก้าวไปนั่งที่ที่เขาเคยพบและสนทนากับผู้เป็นปู่ครั้งแรก

“คุณปู่” ภามสวมกอดอีกฝ่าย รู้สึกถึงความรักและเคารพที่ตนเองมีให้และความรักที่อีกฝ่ายมีให้ตนเช่นกัน

เตี้ยตัวเล็กเตี้ยตัวใหญ่ เตี้ยตาดำเตี้ยตาแดง
นายกามแยแล้ว แคเป็นร่างของราชินีเพลิงก็ทำเอาคนรอบข้างขยาด
พอกลายเป็นเจ้าหนูน้อยวัยสองขวบ แม้จะตาแป๋วแสนน่ารัก
แต่ก็ทำให้คนดูเลต้องปาดเหงื่อไปตาม ๆ กัน
หลังจากนายกามกลับมาอยู่โลกอาร์เร็กซ์รูเซียได้ไม่ทันไร
ก็ได้ทำหน้าที่สมฐานะรัชทายาทเสียที
ด้วยการเดินทางไปอาณาจักรโอเซียเพื่อสืบข่าวการลอบโจมตี
แต่กลับเสียท่าถูกจับขังคุกเสียได้ งานนี้นายกามก็เลย
ตัดสินใจเสี่ยงดวงใช้เจ้ากามตัวน้อยออกโรงแทนเสียเลย
ก็หวังว่าโชคดี ๆ จะเข้าข้างเขาบ้างนะ

Banana

หมวดแฟนตาซี

ISBN 978-616-312-028-1

9 786163 120281

www.happybanana-online.com

ILLUST : Arakunae